

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2012 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-103/12)

(2012/C 157/02)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: L.G. Knudsen, I. Díez Parra i I. Liukkonen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

- Stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/19/UE⁽¹⁾ z dnia 16 grudnia 2011 r. w sprawie zatwierdzenia w imieniu Unii Europejskiej deklaracji w sprawie przyznania uprawnień do połowów na wodach UE w wyłącznej strefie ekonomicznej u wybrzeży Gujany Francuskiej statkom rybackim pływającym pod banderą Boliwariańskiej Republiki Wenezeli;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze Parlament Europejski żąda stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2012/19/UE z dnia 16 grudnia 2011 r. w sprawie zatwierdzenia w imieniu Unii Europejskiej deklaracji w sprawie przyznania uprawnień do połowów na wodach UE w wyłącznej strefie ekonomicznej u wybrzeży Gujany Francuskiej statkom rybackim pływającym pod banderą Boliwariańskiej Republiki Wenezeli. Parlament kwestionuje wybraną podstawę prawną. W pierwszej kolejności twierdzi, że art. 43 ust. 3 w związku z art. 218 ust. 6 lit. b) TFUE nie może stanowić prawidłowej podstawy prawnej, ponieważ sporny akt jest równoważny z umową międzynarodową w sprawie dostępu do wód Unii w celu prowadzenia działalności rybołówstwa przez kraj trzeci. Zdaniem skarżącego akt ten powinien być zatem zostać wydany na podstawie art. 43 ust. 2 i art. 218 ust. 6 lit. a) TFUE, a więc po uzyskaniu zgody Parlamentu.

Posiłkowo Parlament podnosi, że Rada, zastosowawszy procedurę przewidzianą w art. 218 ust. 6 lit. b) TFUE, dokonała błędnej wykładni art. 218 ust. 6 lit. a) tegoż traktatu. Nawet przy założeniu, że art. 43 ust. 3 TFUE może stanowić odpowiednią podstawę prawną dla aktu wewnętrznego Unii o takiej samej treści co zaskarżona decyzja, co Parlament kwestionuje, nie zmienia to faktu, że wspólna polityka rybołówstwa stanowi w świetle zaciągania zobowiązań międzynarodowych UE niepodzielną całość z punktu widzenia procedury. Wobec tego wszystkie umowy wchodzące w zakres tej dziedziny stanowią „umowy dotyczące dziedzin, do których stosuje się zwykłą procedurę prawodawczą” w rozumieniu art. 218 ust. 6 lit. a) TFUE. Tym samym sporny akt powinien być w każdym razie zostać wydany z zachowaniem procedury zgody przewidzianej we wspomnianej lit. a).

(¹) Dz.U. 2012, L 6, s. 8.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu 1 marca 2012 r. — Franklin Templeton Investment Funds Société d'Investissement à Capital Variable przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Ügyek és Adózók Adó Főigazgatósága

(Sprawa C-112/12)

(2012/C 157/03)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Kúria

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Franklin Templeton Investment Funds Société d'Investissement à Capital Variable

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Ügyek és Adózók Adó Főigazgatósága

Pytania prejudycjalne

1) Czy zwolnienie z podatku od dywidendy przyznane przez przepisy węgierskie odbiorcy dywidendy będącemu rezydentem krajowym jest zgodne z postanowieniami traktatu UE dotyczącymi zasady swobody przedsiębiorczości (art. 49 TFUE), zasady równości traktowania (art. 54 TFUE) oraz zasady swobodnego przepływu kapitału (art. 56 TFUE),

a) od dywidendy tylko wtedy, gdy spełnia określone wymogi ustawowe, tj. na dzień wypłaty (podziału) dywidendy jego udział (w przypadku akcji poprzez akcje imienne) w kapitale zakładowym spółki będącej rezydentem wynosił nieprzerwanie co najmniej 20 % przez okres przynajmniej dwóch kolejnych lat, mając na uwadze, że w sytuacji gdy nieprzerwany udział w wysokości 20 % utrzymywał się przez okres krótszy niż dwa kolejne lata, spółka wypłacająca dywidendę nie jest zobowiązana do pobrania podatku od dywidendy, a spółka otrzymująca dywidendę lub — w wypadku wypłaty w formie niepieniężnej — spółka wypłacająca nie są zobowiązane do zapłaty tego podatku z chwilą złożenia deklaracji podatkowej, jeżeli zapłatę podatku zagwarantowała inna osoba lub podmiot wypłacający

b) i w sytuacji, gdy odbiorca dywidendy niebędący rezydentem nie spełnia wymogów, od których prawo krajowe uzależnia zwolnienie z podatku, bądź dlatego, że na dzień wypłaty (podziału) dywidendy jego udział (w przypadku akcji poprzez akcje imienne) w kapitale zakładowym spółki będącej rezydentem nie osiągnął minimalnego progu 20 % wymaganego ustawą, bądź dlatego, że nie utrzymał tego udziału nieprzerwanie przez okres przynajmniej dwóch kolejnych lat, bądź też dlatego — w sytuacji gdy nieprzerwany udział w wysokości co najmniej 20 % utrzymywał się przez okres krótszy niż dwa kolejne lata — że zapłata podatku nie została zagwarantowana przez żadną osobę trzecią lub podmiot wypłacający [?]

2) Czy odpowiedź na pytanie 1 lit. a) uległaby zmianie, tj. czy na treść odpowiedzi miałyby wpływ — a jeżeli tak, to jaki — fakt, że

a) podczas gdy odbiorca dywidendy będący rezydentem jest zwolniony z podatku od dywidendy zgodnie z prawem węgierskim, obciążenie podatkowe odbiorcy dywidendy niebędącego rezydentem zależy od tego, czy ma do niego zastosowanie dyrektywa [Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich], czy umowa [między Republiką Węgierską a Wielkim Księstwem Luksemburga z dnia 15 stycznia o unikaniu podwójnego opodatkowania w zakresie podatku od dochodów i majątku],

b) podczas gdy odbiorca dywidendy będący rezydentem jest zwolniony z podatku od dywidendy zgodnie z

prawem węgierskim, odbiorca dywidendy niebędący rezydentem — w zależności od postanowień jego prawa krajowego — albo będzie mógł odliczyć ten podatek od podatku krajowego, albo będzie musiał ostatecznie go ponieść [?]

3) Czy krajowy organ podatkowy może powołać się na art. 65 ust. 1 TFUE (poprzednio art. 58 ust. 1 WE) oraz na dawny art. 220 WE w celu niestosowania z urzędu prawa wspólnotowego [?]

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Middelburg (Niderlandy) w dniu 20 marca 2012 r. — Y.S. przeciwko Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel

(Sprawa C-141/12)

(2012/C 157/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank Middelburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Y.S.

Strona pozwana: Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel

Pytania prejudycjalne

1) Czy dane, które są przytoczone w memorandum dotyczącym zainteresowanej osoby i odnoszą się do tej osoby, stanowią dane osobowe w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 95/46? ⁽¹⁾

2) Czy analiza prawna zawarta w memorandum należy do danych osobowych w rozumieniu wskazanego powyżej przepisu?

3) Czy na wypadek gdyby Trybunał potwierdził, że opisane powyżej dane stanowią dane osobowe, organ publiczny/przetwarzający dane jest zobowiązany zgodnie z art. 12 dyrektywy 95/46 i art. 8 ust. 2 karty UE ⁽²⁾ udzielić dostępu do tych danych osobowych?

4) Czy w tym kontekście osoba, której dotyczą dane, może powołać się bezpośrednio na art. 41 ust. 2 lit. b) karty UE, oraz w przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy zawarte w nim wyrażenie „przy poszanowaniu uprawnionych interesów poufności [procesu decyzyjnego]” należy interpretować w ten sposób, że prawa dostępu do memorandum można odmówić z tego powodu?